

Édesanyámnak

Csendes alkonyat volt,
Ahogy hazaértem,
Áve Máriára
Harangoztak éppen.

Ültél a ház előtt
A régi kis padon,
Könnyekkel szemedben,
Sóhajjal ajkadon.

Letérdeltem eléd,
Közletről néztelek.
Ugy eltévedt rajtam
Jóságos két szemed.

Kerested a régi,
Derült vonásokat,
Ragyogó szememet,
Nevető arcomat...

Az arcom oly törött,
A szemem sem ragyog;
Miről is tudtad meg,
Hogy a fiad vagyok?

A nagy kereszt alatt
Térdeljünk le ketten,
S mondjuk el, mint régen:
Hiszek egy Istenben...

Hazajöttem, anyám,
Beteg vagyok, lelkem...
Anyai szerelmed
Gyógyítson meg engem.

Taníts meg engemet
Még egyszer nevetni...
Taníts meg remélni, —
Taníts meg — szeretni...

Vigy el, ahogy régen,
Az első misére, —
Mutasd meg még egyszer
Az utat, az égre...

Ugy-e megvannak még
A glóriás szentek,
Akik énnálam is
Még többet szenvedtek?

Mutasd meg őrizőm,
Az Isten Bárányát,
Mondd, hogy — csókoljam meg
A fészület lábát...

Móra István.

Akinek anyja van

Ó, gyermekek, akinek anyja van,
Vigan dalolhat, élhet boldogan,
Áldva ejtse ki mindig a nevét
És csókolja meg áldott jó kezét.

Ha felzokogsz szomorú éjeken,
Ő rádhajol: — „Miért sírsz gyermekem?“
Könnyezik, hogyha könnyes a szemed,
S ha öröm ér, ő is örül veled.

De az árvára vajjon ki vigyáz,
Ha téli este üres lesz a ház?
És ha beteg, kis ágyánál ki van?
Ki kérdi tőle: -- „Hol fáj, kis fiam?“

Kitől kérdezze, hogyha itt a dél:
 -- „Édesanyám, ma miért nincs kenyér?
 Ki marad velem itthon délután?...
 Ki varrja be, ha rongyos kis ruhám?”

Az árva vajjon kinek kesereg:
 — „Ma megbántottak a rossz gyerekek...”
 Bármit kérdez, rá — senki se felel,
 — „Jaj, Istenkém, anyámr mért vitted el...?”

Ó, gyermekek, akinek anyja van,
 Vígán dalolhat, élhet boldogan.
 Áldva ejtse ki mindig a nevét
 És csókolja meg áldott jó kezét.

Simándi Béla.

Ünnepi beszéd Hősök Napjára

Elérkeztünk újra az esztendőnek ahhoz a napjához, amikor a virágbaborult mező minden szépségét idehozzuk községünk hőseit jelentő emlékműhöz. Ennek a hónapnak legszebb vasárnapja lett az övék, akik nekünk a legdrágábbak voltak s akiket olyan mostohán elvesztettünk.

Ott messze, a Kárpátok oldalán, vagy a lengyel mocsarak vidékén, az Alpok kopár szikláin, vagy éppen a Dordón olyan derült az ég ma, mint itt, s gyöngye szellők simogatják a fűszálakat, virágokat, amelyek az ő porukból sarjadtak.

Pedig milyen fergeteg, milyen szörnyű istenitélet dult ott akkor, amidőn a halál, rombolás és pusztítás egyszerre százakat, ezreket aratott le közülök!

De ők megálltak ott rendületlenül, mert kötelességüket teljesítették a hazával szemben, amely életüket kérte.

Történelmünk legfényesebb napjai ujultak meg akkor, amidőn a tuleróval szemben, gyakran a siker minden reménye nélkül álltak s életüket adták egy nagy és szent eszméért: a Hazáért, amely szeretteiket védte, oltalmazta.

Éltek ők is békében, nyugalomban, a munka boldog éveiben. Itt éltek a családi körben, ennek a községnek voltak derék, szorgalmas, becsületes fiai, hogy azután, amikor a Gondviselés elszólitotta őket körünkől, ott is maradéktalanul teljesítsék kötelességüket, a halál tornácában.

Mi vitte őket oda, a messze idegenben lévő lövészárkokba? Rendíthetetlen hitük, meggyőződésük, vitte őket nagy kötelességtudásuk és a haza iránti forró, olthatatlan szeretetük.